

[Mimi Jakobsen]

giske opgaver eller de såkaldt timeløse fag, som jo snart begrænser f. eks. en dansklærers muligheder for overhovedet at komme til at undervise i dansk. Han skal undervise dem i kriminalitet, jeg synes, det er vigtigt. Han skal undervise dem i at undgå spiritus, og det er vigtigt. Der er seksualundervisning, det er vigtigt. Han skal undervise dem i norsk og svensk, det er vigtigt, og færdslslære er også vigtigt. Men man kan ikke blive ved med at øse disse ting over på klasselæreren og dansklæreren, uden at man erkender, at så må de mennesker have mere tid til at udføre deres job, det, de oprindeligt var ansat til. At man så efterhånden har lagt en lang række forældreopgaver over til lærerne, som de også skal klare uden at få kompensation, gør ikke billedet lysere. Hertil kommer selvfølgelig den generelle nedskæring af undervisningstiden, som yderligere forværrer problemerne.

Jeg tror, det ville hjælpe en hel del med mere tid, men jeg tror også, at lærerne har brug for noget andet. Jeg tror, de har brug for nogle klare målsætninger for de enkelte fag. Jeg har indtryk af, at masser af lærere er usikre over for, hvad fagene egentlig indeholder. De får stukket en 14 linjers formålsbeskrivelse ud for et fag, og de kan fylde stort set i den, hvad de vil. Det kræver bare et kolossalt arbejde at fylde den ud. Det mener jeg ikke påhviler den enkelte lærer, selv om ministeren også på Danmarks Lærerforenings årsmøde udtrykte glæde over, at decentraliseringen nu var nået helt ud til den enkelte lærer. Jeg finder ikke, at det er rimeligt, og jeg finder ikke, det er meningen med dette. Det er ikke lærerne, der skal bestemme, hvad der skal undervises i. Lærerne har metodefrihed, men de har ikke pensumfrihed. Jeg mener ikke, at det er i lærernes interesse, og det er der mange lærere der er enige med mig i, det ved jeg.

Jeg tror, at man også kunne opnå en anden ting med den klare faglige målsætning, og det er, at det vil være meget nemmere for lærerne at forklare forældrene, hvad det er, de går og laver. Derved tror jeg at meget af den mistillid, som forældrene nærer, fordi de ikke forstår, hvad der sker, ville være væk, og lærerne kunne også på denne front få noget af den respekt for deres arbejde tilbage, som de i allerhøjeste grad fortjener.

Det typiske ved disciplinkrisen er sådan set, at alle parter lider under den; der er ingen, der har gavn af den. Forældrene lider under, at der ofte er forskellige normer for opførsel i hjemmene og i skolen. Forældrene lider under, at de er blevet påduttet, at man skal overlade dette til fagfolk. Det har de så gjort, og så føler de sig svigtet, når skolen med god ret ikke kan klare de problemer, som forældrene selv burde have klaret. Lærerne føler det tydeligt. Flere lærere siger: hvis vi bare kunne få lov til at undervise, for det er det, vi er uddannet til.

Det er ikke alene disse grupper, de voksne, der lider under det, det kunne måske endda gå, det er i allerhøjeste grad eleverne selv, der har en ligegyldig holdning, fordi andre viser dem ligegyldighed. Det, der er sket, er vel nok, at man har brugt denne gruppe børn som nogle ideologiske isbrydere, de har skullet bane vejen, de har skullet tage øretæverne for den ideologi, som voksne mennesker med deres på det tørre har villet føre igennem.

Så siger man, at det er blevet en frase, at skolen er et spejl af samfundet. Selvfølgelig er det rigtigt. Selvfølgelig er der mange af samfundets problemer, der er flyttet ind i skolen. Der er også mange, der har været ivrige for at få dem flyttet derind. Jeg tror ikke, det gør spor, at skolen stritter imod at være et spejl af samfundet, at skolen bevidst satses på og forsøger at give eleverne noget af den tryghed, de ikke finder uden for skolen. Det gør ikke spor, skolen skal ikke bevidstløst være et spejl af samfundet, men skal forsøge at holde igen på de områder, hvor den finder, at noget værdifuldt er ved at gå fløjt.

Ministeren har valgt at kalde det et spørgsmål om disciplin og at dele det op i rationel autoritet og irrationel autoritet, og det skal jeg da gerne følge ministeren i. Jeg er stadig væk ikke enig i ministerens holdning til det, der hedder udefra kommende krav, som selvfølgelig ikke er velset. Jeg forstår udmærket godt, at det selvfølgelig er nemmere at motivere en elev, der selv føler et umiddelbart behov for at lære en ting. Men når man ved, hvor svært vi andre har ved at se 4 og 5 år frem i tiden, tror man så virkelig, at det er realistisk, at en hvilken som helst elev på et hvilket som helst tidspunkt kan finde et hvilket som helst emne